

מסכת עירובין

פרק ה

א. כיצד מעבירין את הערים, בית נכנס בית יוצא, פגום נכנס פגום יוצא. היו שם גדודיות גבוהות עשרה טפחים, וגשורים ונפשות, שיש בהן בית דירה, מוציאים את המדה כנגדן, ועושין אותה כמין טבלא מרבעת, כדי שיהא נשכר את הנזירות:

ב. נותנין קרפף לעיר, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, לא אמרו קרפף אלא בין שתי עירות, אם יש לזו שבעים אמה ושירים, ולזו שבעים אמה ושירים, עושה קרפף לשתיקה להיותן כאחת:

ג. וכן שלשה כפרים המשלשין, אם יש בין שנים החיצונים מאה וארבעים ואחד ושלש, עשה אמצעי את שלשתן להיותן כאחד:

ד. אין מודדין אלא בחבל של חמשים אמה, לא פחות ולא יותר. ולא ימדוד אלא כנגד לבו. הנה מודד והגיע לגיא או לגדר, מבליעו וחוזר למדתו. הגיע לקר, מבליעו וחוזר למדתו, ובלבד שלא יצא

חוץ לתחום. אם אינו יכול להבליעו, בזה אמר רבי דוסטאי בר רבי
ינאי משום רבי מאיר, שמעתי שמקדירין בָּהָרִים:

ה. אין מודדין אלא מן הממחה. רבה למקום אחד ומעט למקום
אחר, שומעין למקום שרבה. רבה לאחד ומעט לאחר, שומעין
למרבה. אפלו עבד, אפלו שפחה, נאמנין לומר, עד כאן תחום
שבת, שלא אמרו חכמים את הדבר להחמיר אלא להקל:

ו. עיר של יחיד ונעשית של רבים, מערבין את כלה. ושל רבים
ונעשית של יחיד, אין מערבין את כלה, אלא אם כן עשה חוצה לה
כעיר חדשה שביהודה, שיש בה חמשים דיורים, דברי רבי יהודה.
רבי שמעון אומר, שלש חצרות של שני בתים:

ז. מי שהיה במזרח ואמר לבנו, ערב לי במערב, במערב ואמר
לבנו, ערב לי במזרח, אם יש הימנו ולביתו אלפים אמות, ולערובו
יותר מכאן, מתר לביתו ואסור לערובו. לערובו אלפים אמה,
ולביתו יותר מכאן, אסור לביתו ומתר לערובו. הנותן את ערובו
בעבורה של עיר, לא עשה ולא כלום. נתנו חוץ לתחום, אפלו אמה
אחת, מה שנשכר הוא מפסיד:

ח. אנשי עיר גדולה מהלכין את כל עיר קטנה, ואין אנשי עיר
קטנה מהלכין את כל עיר גדולה. כיצד. מי שהיה בעיר גדולה ונתן

אֶת עֲרוּבוֹ בְּעִיר קִטְנָה, בְּעִיר קִטְנָה וְנָתַן אֶת עֲרוּבוֹ בְּעִיר גְּדוּלָּה,
מֵהֵלֶךְ אֶת כָּלָה וְחוּצָה לָּהּ אֲלָפִים אַמָּה. וְרַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין לוֹ
אֲלֵא מִמָּקוֹם עֲרוּבוֹ אֲלָפִים אַמָּה:

ט. אָמַר לֵהֵן רַבִּי עֲקִיבָא, אֵי אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּנוֹתֵן עֲרוּבוֹ בְּמַעֲרָה,
שֶׁאֵין לוֹ מִמָּקוֹם עֲרוּבוֹ אֲלֵא אֲלָפִים אַמָּה. אָמְרוּ לוֹ, אֵימַתִּי, בְּזִמָּן
שֶׁאֵין בָּהּ דִּיּוּרִין, אָבֵל יֵשׁ בָּהּ דִּיּוּרִין, מֵהֵלֶךְ אֶת כָּלָה וְחוּצָה לָּהּ
אֲלָפִים אַמָּה. נִמְצָא, קָל תּוֹכָה מֵעַל גִּבָּהּ. וְלִמּוּדָּהּ שֶׁאָמְרוּ נוֹתְנִין לוֹ
אֲלָפִים, שֶׁאֲפִלּוֹ סוֹף מִדָּתוֹ כָּלָה בְּמַעֲרָה: